

[Svend Auken]

gennemføre en arbejdstidsnedsættelse hurtigt, men vi er nødt til alligevel at lægge en stram målsætning for en nedsættelse af arbejdstiden, og jeg mener, at der inden for den forudsete produktionsstigning er basis for, at man på samme tid, hvis man lægger tingene rigtigt til rette, kan sikre den gennemsnitlige lønmodtagerfamilie en bevarelse af familiens levestandard mod, at den selvfølgelig giver afkald på andel i stigning i produktionen, og samtidig samfundsøkonomisk opnå store besparelser på statsbudgettet og også få gevinster på betalingsbalancen.

Det tredje, jeg skal nævne, er uddannelsesproblemerne. De er store, men ved en hvilken som helst forbedring af beskæftigelsessituationen i samfundet er der behov for en kraftigt accelereret uddannelsesindsats.

Det fjerde problem, jeg skal nævne, er spørgsmålet om de små virksomheder. Det er også et stort problem, men det kan klares, hvis tingene gennemføres i en rolig og fornuftig takt og man samtidig satser på at hjælpe de små virksomheder som led i en aktiv erhvervs politik.

Det femte problem er spørgsmålet om udnyttelse af produktionsapparatet. Ja men en aktiv arbejdstidspolitik indeholder også det principielle synspunkt, at en mere fleksibel placering af arbejdstiden kan indgå i den, sådan at man ikke får en ringere udnyttelse af produktionsapparatet, men tværtimod en bedre.

Det sjette problem vedrører spørgsmålet om merbeskæftigelse. Der har vi mange analyser og mange erfaringer, men alle analyser og alle erfaringer har det fælles træk ved sig, at den direkte og den indirekte merbeskæftigelseeffekt er positiv.

Endelig er der det syvende og for mig og socialdemokratiet det væsentligste, nemlig det rent menneskelige aspekt. Gennemfører vi ikke en tilpasning af arbejdstiden og en bedre fordeling af arbejde, fritid og uddannelse i vort samfund, risikerer vi let, at den nye teknik og de nye produktionsmuligheder ikke bliver til glæde for mennesket, men tværtimod opleves som en trussel, så mennesket føler sig fremmed i sit eget samfund.

Jeg skal konkludere: folketinget har stillet regeringen over for en vanskelig opgave, som den desværre ikke har løst, end ikke forsøgt at løse. Socialdemokratiet har sammen med socialistisk folkeparti stillet forespørgsel om

beskæftigelse og arbejdstid. Ved debatten om den i marts vil folketinget kunne træffe beslutninger, det kan vi ikke i dag. Vi vil forsøge at skaffe et bredt grundlag bag en ny vedtagelse om arbejdstiden. Vi vil gøre det sammen med andre partier, også gerne sammen med regeringspartierne, hvis man fjerner sig fra denne helt negative, indholdsløse, perspektivløse holdning, man desværre har udvist i den redegørelse, der er til forhandling i dag.

Bo Kristensen (KF):

Jeg vil gerne sige arbejdsministeren tak for den redegørelse, vi her har for os. Vi vidste udmærket godt, da folketinget havde debatten i foråret 1983, at det var en vanskelig opgave, arbejdsministeren blev sat på, at det var en opgave, som på meget væsentlige felter omfattede ting, der lå inden for de overenskomstmæssige aftaler. Derfor var udgangspunktet for arbejdsministeren særdeles vanskeligt, og vi siger tak, fordi det er lykkedes at komme med de elementer, som fremgår af den redegørelse, vi har fået.

Må jeg sige indledningsvis om emnet arbejdstid, at det indeholder jo en lang række funktioner for os alle, og det er meget politisk ladet, hvad der egentlig skal komme ud af en kortere arbejdstid. For vi møder jo alle et arbejdsmarked, hvor arbejdsmiljøet bliver mere og mere væsentligt, og hvor arbejdsmiljøets produktivitetsfremmende effekter er nøgleord i den debat, vi fører om en overenskomst. Derfor er det jo ikke uvæsentligt, hvordan arbejdstiden indgår i sådanne overenskomster.

Jeg finder også, det er rigtigt af regeringen her i sin konklusion at sige, at dette er stof, som regeringen ikke kan komme med lovforslag til, men at det er noget, som parterne på arbejdsmarkedet selv må give et bud på hvordan skal løses.

Det er jo her, vi oplever, at der ud over selve arbejdstiden ligger bonusaftaler, der ligger akkordaftaler og dermed en lang række andre ting end lige de 60 minutter pr. arbejdstime. Derfor må der nu være en ordning, hvor det er arbejdsmarkedets parter, som giver et bud på, hvordan vi løser dette i en overenskomst.

Denne debat hænger jo også sammen med, hvordan 1970ernes økonomi er, og må-